

BESTSELLEROVÁ AUTORKA SUNDAY TIMES

REBECCA ROSS

NIJAKÝ BOH,
NIJAKÁ VOJNA,
NIKTO...
... SA NEMÔŽE
POSTAVIŤ
MĚDZI NICH.

BOŽSKÍ
RIVALI

REBECCA ROSS

BOŽSKÍ
RIVALI

Pandora
www.vydavatelstvopandora.cz

2024

Toto dielo je fikcia. Všetky postavy, organizácie a udalosti zobrazené v tomto románe sú buď produktom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne.

Božskí rivali

DIVINE RIVALS

Copyright: © 2023 Rebecca Ross LLC

All rights reserved. Všetky práva vyhradené.

Translation © 2024 by Mgr. Lenka Martinková

Jacket design: © HarperCollinsPublishers Ltd 2023

Jacket illustrations: © Kelley McMorris / Shannon Associates

Illustrations: © Shutterstock

Slovak Edition: © 2024 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATEĽSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-111-6

ISBN 978-80-8247-112-3 PDF

ISBN 978-80-8247-113-0 EPUB

ISBN 978-80-8247-114-7 MOBI

Ďalšie tituly od Rebecca Ross

Duológia The Queen's Rising

The Queen's Rising

The Queen's Resistance

Sisters of Sword & Song

Dreams Lie Beneath

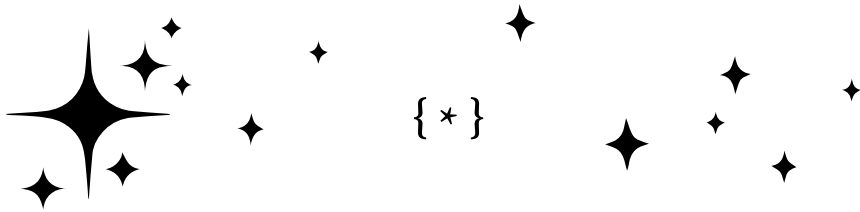
Duológia Elements of Cadence

A River Enchanted

A Fire Endless

*Pre Isabel Ibañezovú,
ktorá čítala túto knihu, keď som ju písala,
ktorá ma presvedčila, aby som pridala Romanov uhol pohľadu
a ktorá mi občas dovolí, aby mi niečo prešlo.*

P.S. Hovorím o kapitole 34.

Obsah

ČASŤ PRVÁ – Listy cez šatník	14
Zaprisahaní nepriatelia.....	15
Slová pre Foresta	27
Chýbajúce mýty	35
Odhalenia z odpadkového koša.....	43
Lútosť.....	48
Večera s ľuďmi, ktorých máte (alebo nemáte) radi.....	53
Skywardovci vs. Underlingovci	62
Sendvič so starou dušou	68
Jeden kus brnenia	77
Stanica 9.....	81
Obrovská priepasť.....	84
Tieň, ktorý nosíš	88
Nespravodlivá výhoda	93
Rozlúčka s duchmi	102
ČASŤ DRUHÁ – Novinky z ďaleka	106
Tretia Alouette	107
Attie.....	118
Tri sirény.....	121
Prekliato dlhý výstrel.....	130
Clivé slová.....	134
Hudba zdola	139
Túlavý rytier alebo darebák.....	148

Irizovať.....	156
Šampanské a krv.....	162
Nebezpečné nástroje	174
Zrážka	179
Zatienenie	185
Sedem minút meškania	192
Božský rival.....	200
ČASŤ TRETIA – Slová medzitým.....	208
Platanová čata	209
Poznámky zo zákopov	221
Západný vietor	227
Dym v jej očiach	231
Sneh v Kittovej taške	240
C.....	248
Kopec, ktorý takmer porazil Iris.....	256
V záhrade.....	268
Zločin radosti.....	275
Predvečer dňa Envy	289
Sľuby v tme	299
Prebudiť sa v inom svete.....	310
Tvoja ruka v mojej	318
Všetky veci, ktoré som nikdy nepovedala.....	328
Dacre	343
Podakovanie.....	345
O autorke	349
NEMILOSRDNÉ SĽUBY	350
Nemilosrdné sľuby.....	351

*Napíš mi o nádeji
a láske,
a o srdciach,
ktoré vydržali.*

EMILY DICKINSONOVÁ

{ Prológ }

*

Nad depom sa ako pohrebný rubáš usadila studená hmla a Iris Winnowovej napadlo, že počasie nemôže byť lepšie. Cez šero vlak takmer nevidela, ale vo večernom vzduchu cítila jeho chuť: kov, dym a horiace uhlie, to všetko pretkané stopou petroleja. Drevené nástupisko bolo klzké, leskli sa na ňom kaluže dažďa a hromady rozkladajúceho sa lístia.

Keď Forest po jej boku zastal, zastala aj ona, akoby bola jeho zrkadlom. Tých dvoch si často mýlili s dvojčatami vďaka ich široko posadeným orieškovým očiam, vlnitým gaštanovým vlasom a pehám, ktoré sa im rozlievali po nose. Ale Forest bol vysoký, Iris drobná. Bol o päť rokov starší ako ona a Iris si prvýkrát v živote želala, aby bola ona tá staršia.

„Nebudem preč dlho,“ povedal. „Myslím, že len pár mesiacov.“

Jej brat sa na ňu pozeral v slabnúcom svetle a čakal, že odpovie. Bol večer, okamih medzi tmou a svetlom, na oblohe sa začínali rozsvetovať súhvezdia a mestské lampy ako odpoveď na to, ožívali. Iris cítila, ako ju zmáha Forestov znepokojený pohľad a zlatisté svetlo, ktoré osvetľovalo nízko visiace mraky, ale aj napriek tomu jej oči blúdili, zúfalo sa snažili rozptýliť. Mala chvíľu, aby žmurkaním potlačila slzy, kým ich Forest neuvidí.

Po jej pravici stála vojačka. Mladá žena oblečená v dokonale naškrobenej uniforme. Iris napadla divoká myšlienka. Musela sa odzrkadliť aj v jej tvári, pretože Forest si odkašľal.

„Mala by som ísť s tebou,“ povedala Iris a stretla sa s jeho pohľadom. „Ešte nie je neskoro. Môžem sa prihlásiť...“

„Nie, Iris,“ odpovedal Forest ostro. „Dala si mi dva sľuby, pamätáš?“
Dva sľuby, sotva deň staré. Iris sa zamračila.

„Ako by som mohla zabudnúť.“

„Tak mi ich zopakuj.“

Prekrížila si ruky na hrudi, aby zahнала jesenný chlad a zvláštnu kadenciu Forestovho hlasu. Bol v ňom náznak zúfalstva, ktorý v ňom doteraz nepočula a pod tenkým svetlom sa jej na rukách rozvlnila húsia koža.

„*Postarať sa o mamu,*“ povedala a napodobnila jeho barytón. Vyvolalo to úsmev na jeho tvári. „*Zostať v škole.*“

„Myslím, že to bolo trochu viac než len strohé *Zostať v škole,*“ povedal Forest a štuchol ju topánkou do nohy. „Ty brilantná akademička, ktorá za celé roky nevynechala ani jeden deň vyučovania. Za to sa udeľujú ceny, vieš.“

„Dobre.“ Iris ustúpila a na lícach sa jej objavil rumenec. „Povedal si: *Sľub mi, že si vychutnáš posledný rok školy a ja sa vrátim, aby som ťa videl maturovať.*“

„Áno,“ povedal Forest, ale jeho úsmev začal slabnúť.

Nevedel, kedy sa vráti. Bol to sľub, ktorý sa možno nesplní, aj keď ho vyslovil. Akoby sa vojna mala skončiť v priebehu niekoľkých mesiacov. Vojna, ktorá sa ešte len začala.

Čo keby som tú pieseň počula ja? pomyslela si Iris. Jej srdce bolo také ťažké, až jej narážalo o rebrá. *Keby som sa stretla s bohyňou ja a nie on... nechaj by ma takto odísť?*

Jej pohľad klesol na Forestovu hrud'. Na miesto, kde mu pod olivovo-vozenou uniformou bilo srdce. V zlomku sekundy ho mohla prevítať guľka. Guľka by mu mohla zabrániť v návrate domov.

„Forest, ja...“

Prerušil ju prenikavý hvizd, po ktorom nadskočila. Bola to posledná výzva na nástup. Odrazu sa všetci začali pohybovať smerom k vagónom. Iris sa opäť zachvela.

„Tu máš,“ povedal Forest a položil na zem koženú kapsu. „Chcem, aby si si to vzala.“

Iris sledovala, ako jej brat rozopína sponu a vyfahuje odtiaľ svoj svetlý kabát. Podal jej ho a zdvihol obočie, keď sa naň iba zadívala.

„Budeš ho potrebovať,“ namietla.

„Dajú mi nejaký,“ odpovedal. „Predpokladám, že niečo vojnové. No tak, vezmi si to, Kvetinka.“

Iris prehltna a prijala jeho kabát. Vsunula si doň ruky a opásala si obnosenú látku tesne okolo pása. Bol jej príliš veľký, ale upokojoval ju. Cítila sa v ňom ako v brnení. Vzdychna si.

„Vonia ako hodinárstvo,“ zatiahla.

Forest sa zasmial.

„A ako presne vonia hodinárstvo?“

„Ako zaprášené, napoly natočené hodiny, drahý olej a tie malé kovové nástroje, ktorými sa opravujú všetky rozbité časti.“ Ale to bola len čiastočná pravda. V kabáte sa ukrýval aj kúsok reštaurácie Revel Diner, kde s Forestom aspoň dvakrát do týždňa večerali, kým ich mama obsluhovala. Voňal parkom na brehu rieky, machom, vlhkými kameňmi, dlhými prechádzkami a Forestovou vodou po holení zo santalového dreva, pretože bez ohľadu na to, ako veľmi to chcel, brada mu nedokázala narásť.

„Potom by ti mal robiť dobrú spoločnosť,“ povedal a prehodil si kapsu cez plece. „A teraz môžeš mať dokonca šatník len pre seba.“

Iris vedela, že sa snaží odľahčiť náladu, ale pri pomyslení na malý šatník, ktorý mali v byte, ju len rozbolel žalúdok. Akoby mu naozaj skladovala oblečenie niekde inde, kým bude preč.

„Som si istá, že budem potrebovať ďalšie vešiaky, pretože ako dobre vieš, držím krok so všetkými súčasnými módnymi trendmi,“ odvetila Iris sarkasticky a dúfala, že Forest nepočuje smútok v jej hlase.

Len sa usmial.

Bolo po všetkom. Nástupisko bolo bez vojakov takmer prázdne, vlak syčal v šere. Iris sa v hrdle zovrel uzol. Zahryzla si do vnútornej strany líca, keď ju Forest objal. Zavrela oči, na líci ju poškriabala plátenná uniforma a slová, ktoré chcela povedať, zadržovala v ústach ako vodu: *Ako môžeš milovať túto bohyniu viac ako mňa? Ako ma môžeš takto opustiť?*

Ich matka už vyjadřila svoje pocity. Bola nahnevaná a rozrušená, že narukoval. Aster Winnowová ho odmietla prísť odprevadiť k vla-

ku. Iris bola presvedčená o tom, že doma narieka, pretože popieranie pravdy sa už vytratilo.

Vlak sa dal do pohybu a začal sa plaziť po koľajniciach.

Forest vyklázol z Irisinho náručia.

„Napíš mi,“ zašepkala.

„Sľubujem.“

Urobil niekoľko krokov vzad, nespustil z nej zrak. V jeho očiach nebol strach. Len temné, horúčkovité odhodlanie. A potom sa Forest otočil a ponáhlal sa nastúpiť do vlaku.

Iris ho sledovala, kým nezmizol v najbližšom vozni. Zdvihla ruku a zamávala, aj keď jej slzy rozmazali zrak. Stála na nástupisku ešte dlho po tom, ako vlak zmizol v hmle. Do topánok jej tiekla dažďová voda. Lampy nad jej hlavou blikali a bzučali ako osy. Dav sa rozišiel a Iris sa cítila prázdna, *osamotená*, keď sa vydala domov.

Mala studené ruky. Zastrčila si ich do vreciek kabáta. Vtedy to pocítila. Pokrčený kúsok papiera. Zamračila sa a usúdila, že je to obal od cukríka, na ktorý Forest zabudol. Potom ho vytiahla a preštudovala v slabom svetle.

Bol to malý dokrkvany kúsok papiera so slovami napísanými na stroji. Iris sa neubránila úsmevu, aj keď ju bolelo srdce. Čítala:

V prípade, že by si to nevedela... si tá najlepšia sestra, akú som kedy mal. Som na teba taký hrdý.

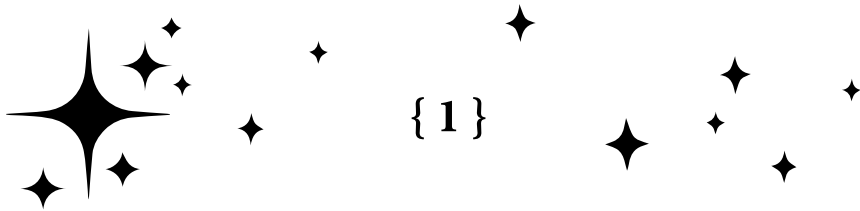
A budem doma skôr, než sa nazdáš, Kvetinka.

ČASŤ PRVÁ

LISTY
CEZ ŠATNÍK

Zaprisahaní nepriatelía

O PÄŤ MESIACOV NESKÖR

Iris sa rútila pomedzi kvapky hustého dažďa. Opätok mala zlomený a kabát roztrhaný. V hrudi jej divoko búšila nádej, dodávala jej rýchlosť, keď prechádzala cez električkové koľaje v centre mesta. Bola šťastná. Na tento deň čakala už celé týždne a vedela, že je pripravená. Dokonca aj premočená, krívajúca a hladná.

Prvé bodnutie znepokojenia prišlo po tom, čo vstúpila do haly starej budovy postavenej dávno pred tým, ako boli bohovia porazení. Niekoľko z tých mŕtvych bohov bolo namalovaných na strope. Napriek prasklinám a slabému svetlu nízko zavesených lustrov sa na nich Iris vždy pozrela. Bohovia a bohyně tancovali medzi oblakmi, boli oblečení v dlhých pozlátených rúchach, vo vlasoch sa im leskli hviezdy, pohľad upierali na zem. Niekedy mala pocit, že tie namalované oči ju sledujú. Iris potlačila chvenie. Vyzula si zničenú pravú topánku a neprirodzene sa ponáhľala k výťahu. Myšlienky na bohov sa pri pomyslení *na neho* rýchlo vytratili. Možno dážď spomalil aj Romana a ona mala ešte šancu.

Čakala celú minútu. Ten prekliaty výťah sa musel práve dnes zaseknúť! Rozhodla sa ísť po schodoch. Kým vybehla na piate poschodie, celá sa chvela a potila. Konečne sa pretlačila cez ťažké dvere do *Oath Gazette*. Privítalo ju žlté svetlo lampy, vôňa silného čaju a ranný zhon pri príprave novín.

Meškala štyri minúty.

Iris zastala uprostred hukotu, pohľad jej sklĺzol na Romanov stôl.

Bol prázdny. Potešilo ju to, ale len na chvíľu, kým sa nepozrela na nástenku s úlohami a neuviedla ho tam stáť a čakať, kým sa objaví. Len čo sa ich pohľady stretli, lenivo sa na ňu usmial, natiahol sa k nástenke a vytrhol spod špendlíka kus papiera. Posledná úloha.

Iris sa nepohla ani vtedy, keď Roman Kitt prešiel okolo kóji, aby ju pozdravil. Bol vysoký a štíhly, jeho líčne kosti by mohli prerezať kameň. Mával tým papierom vo vzduchu, tesne mimo jej dosahu. Tým kusom papiera, ktorý tak veľmi chcela.

„Zase neskoro, Winnowová,“ pozdravil ju. „Tento týždeň už druhýkrát.“

„Nevedela som, že si vedieš evidenciu, Kitt.“

Jeho úškrn zoslabol, keď mu pohľad padol na jej ruky, v ktorých zvierala zlomenú topánku. „Zdá sa, že tentoraz si sa dostala do menších problémov.“

„Vôbec nie,“ odpovedala so zdvihnutou bradou. „Samozrejme, že som to plánovala.“

„Že sa ti zlomí opäť?“

„Že dostaneš túto poslednú úlohu.“

„Tak ma potom ušetri, dobre?“ Pokrčil obočie. „Je to prekvapujúce. Máme bojovať na život a na smrť.“

Odfrkla si.

„Hyperbolický slovný obrat, Kitt. Mimochodom, často ho používaš vo svojich článkoch. Mal by si si dať pozor na túto tendenciu, keď sa staneš redaktorom rubriky.“

Klamstvo. Iris zriedka čítala, čo napísal. Ale on to nevedel.

Roman zúžil oči.

„Čo je také *hyperbolické* na tom, že sa na fronte strácajú vojaci?“

Iris sa stiahol žalúdok, ale svoju reakciu skryla za slabý úsmev.

„To je to posledné zadanie? Ďakujem, že si mi to oznámil.“ Odvrátila sa od neho a začala sa prepletať okolo kóji k svojmu stolu.

„Nezáleží na tom, či to vieš,“ trval na svojom kráčajúc za ňou. „Ja mám úlohu.“

Dostala sa k písaciemu stolu a rozsvietila lampu.

„Samozrejme, Kitt.“

Neodchádzal. Stále stál pri jej kóji a sledoval, ako si odkladá gobelínovú tašku a zničenú topánku, akoby to bol odznak cti. Zobliekla si kabát. Málokedy ju sledoval tak pozorne. Iris prevrátila plechovku s ceruzkami.

„Potrebuješ niečo?“ spýtala sa, snažiac sa pozbierať ceruzky, kým sa neskotúlajú zo stola. Samozrejme, jedna z nich pristála tesne pred Romanovými koženými topánkami. Neobťažoval sa ju zdvihnúť a ona prehltnula nadávku, keď sa po ňu zohla a všimla si lesk jeho topánok.

„Napíšeš vlastný článok o nezvestných vojakoch,“ vyhlásil. „Aj keď nemáš úplné informácie o tomto zadaní.“

„A to ťa znepokojuje, Kitt?“

„Nie. Samozrejme, že nie.“

Pozrela naňho a skúmala jeho tvár. Odložila plechovku s ceruzkami na zadnú stranu stola, ďaleko, aby nemala šancu znovu ju prevrhnúť.

„Povedal ti už niekto, že keď klameš, máš prižmúrené oči?“

Jeho zamračený výraz sa len prehĺbil.

„Nie, ale len preto, že nikto nestrávil toľko času pozeraním na mňa ako ty, Winnowová.“

Niektor od vedľajšieho stola sa zachechtal. Iris sa začervenala a sadla si na stoličku. Chvíľu sa pokúšala prísť na vtipnú odpoveď, ale vyšla naprázdno, pretože bol nanešťastie príťažlivý a často priťahoval jej pohľady.

Urobila jedinú vec, ktorú mohla. Oprela sa o stoličku a venovala Romanovi žiarivý úsmev. Úsmev, ktorý jej prešiel až do očí a zvlnil ich kútiky. Jeho výraz okamžite potemnel, presne ako očakávala. Neznášal, keď sa naňho takto usmievala. Vždy ho to prinútilo ustúpiť.

„Veľa šťastia pri plnení tvojej úlohy,“ povedala veselo.

„A ty sa môžeš zabaviť s nekrológmi,“ odvetil úsečným tónom a konečne odišiel do svojej kóje, ktorá bola, žiaľ, len o dva stoly ďalej.

Irisin úsmev sa rozplynul, len čo sa jej otočil chrbtom. Ešte stále neprítomne hľadela tým smerom, keď do jej zorného poľa vstúpila Sarah Prindleová.

„Čaj?“ spýtala sa Sarah a zdvihla šálku. „Vyzeráš, že ho potrebuješ, Winnowová.“

Iris si vzdychla. „Áno, vďaka, Prindleová.“ Prijala ju, ale s tvrdým buchnutím ju položila na stôl hneď vedľa kopy ručne písaných nekrológov, ktoré čakali, kým ich roztriedi, upraví a napíše na stroji. Keby

prišla skôr, uchmatla by si úlohu pre seba a Roman by bol ten, kto by preosieval toto utrpenie na papieri.

Iris sa zadívala na hromadu a spomenula si na svoj prvý pracovný deň pred tromi mesiacmi. Roman Kitt jej potriasol rukou ako posledný. Predstavil sa s tvrdým výrazom na perách a chladnými prenikavými očami. Akoby odhadoval, akú hrozbu predstavuje pre neho a jeho postavenie v *Gazette*.

Iris netrvalo dlho, kým zistila, čo si o nej naozaj myslí. Vlastne to trvalo len pol hodiny po tom, čo sa s Romanom prvýkrát stretla.

„Nebude pre mňa žiadnou konkurenciou. Vôbec žiadnou. Odišla z posledného ročníka na škole vo Windy Grove,“ počula, ako hovorí jednému z redaktorov.

Tie slová stále štípali.

Nečakala, že sa s ním niekedy spriatelí. Ako by aj mohla, keď obaja súperili o rovnaké miesto redaktora rubriky? Ale jeho nafúkané správanie len vyostriilo jej túžbu poraziť ho. A znepokojujúce bolo aj to, že Roman Kitt o nej vedel viac ako ona o ňom.

Čo znamenalo, že Iris musela vyhrabať jeho tajomstvá.

Počas druhého dňa v práci sa obrátila na najprívítivejšiu osobu nakoľo. Sarah.

„Ako dlho je tu Kitt?“ spýtala sa Iris.

„Takmer mesiac,“ odpovedala Sarah. „Takže si nerob starosti, že by bol služobne vyššie. Myslím, že obaja máte spravodlivú šancu na povýšenie.“

„A čo robí jeho rodina?“

„Jeho starý otec bol priekopníkom železnice.“

„Takže jeho rodina má peniaze.“

„Množstvo,“ povedala Sarah.

„Kam chodil do školy?“

„Myslím, že na Devan Hall, ale necituj ma.“

Jasné, prestížna škola, kam väčšina bohatých rodičov z Oath posielala svojich rozmazaných faganov. Priamy kontrast k Irisinmu skromnému Windy Grove. Pri tomto odhalení sa takmer mykla.

„Chodí za niekým?“ pýtala sa ďalej.

„O ničom takom neviem,“ odpovedala Sarah a pokrčila plecami. „Ale on sa s nami nedelí o svoj súkromný život. Vlastne o ňom neviem až tak veľa, okrem toho, že nemá rád, keď sa niekto dotýka vecí na jeho stole.“

Čiastočne nasýtená novými vedomosťami sa Iris rozhodla, že najlepšie bude ignorovať svoju konkurenciu. Väčšinu času mohla predstierať, že neexistuje. Čoskoro však zistila, že to bude čoraz ťažšie, pretože sa pretekali v tom, kto bude prvý pri nástenke týždenných úloh.

Triumfálne si uchmatla prvú pre seba.

Roman potom získal druhú, ale len preto, že mu to dovolila.

Vďaka tomu mala možnosť prečítať si jeho publikovaný článok. Iris sedela zhrbená za stolom a čítala, čo Roman napísal o vyslúžilom hráčovi baseballu – šport, o ktorý sa Iris nikdy nezaujímal, ale zrazu ju očaril, a to všetko vďaka dojemnému a vtipnému tónu Romanovho písania. Bola uchvátená každým jeho slovom, cítila stehy baseballovej loptičky v ruke, teplú letnú noc, vzrušenie davu na štadióne.

„Vidíš niečo, čo sa ti páči?“

Romanov povýšenecký hlas prerušil kúzlo. Iris sa zľakla a pokrčila papier v rukách. On však *presne* vedel, čo čítala a ukázal svoju samolúbošť.

„Vôbec nie,“ povedala. Zúfalo hľadala niečo, čo by ju rozptýlilo pri jej ponížení. Všimla si jeho meno vytlačené malým čiernym písmom pod nadpisom stĺpca.

ROMAN C. KITT

„Čo znamená to C?“ spýtala sa a pozrela naňho.

Nadvihol šálku čaju, odpil si a odmietol odpovedať. Neodvrátil však zrak cez odštiepený okraj porcelánu.

„Roman Cukrík Kitt?“ hádala Iris. „Alebo možno Roman Cirku-sant Kitt?“

Jeho pobavenie pohaslo. Nemal rád, keď si z neho niekto robil žarty. Irisin úsmev sa rozšíril, keď sa oprela o stoličku.

„Alebo je to možno Roman Citlivka Kitt?“